

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kovács Ildikó Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Iklódy-Kovács Ildikó ügyvéd) által képviselt felperesnek, a Dr. Orosz V. Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Orosz V. Sándor ügyvéd) által képviselt alperes ellen, ajánlás hatályon kívül helyezése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2012. december 12. napján kelt 31.P.22.460/2012/6. sorszámú ítélete ellen, a felperes részéről 7. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes által biztosított ingatlanban 2010. május 29. napján tűzkár keletkezett, majd néhány órával később felhőszakadás érte, melynek következtében a könnyűszerkezetes lakóhelyiséget is tartalmazó irodaház földszinti része jelentős mértékben károsodott. A kérelmezők által megbízott faipari szakértő a teljes helyreállítás költségét 57.115.346 forintban, míg a felperes szakértője 38.325.431 forintban állapította meg. A felperes a kérelmezőkkel ingókár vonatkozásában egyezséget kötött, épületkár címén pedig 30.660.345 forintot fizetett meg, figyelemmel arra, hogy megítélése szerint - ellentétben a kérelmezők álláspontjával - az épület helyreállítható. A kérelmezők a jogvita rendezését kérték az alperestől. Az alperes A-PBT-A-534/2012. sorszám alatt ajánlást hozott, melyben felhívta a felperest, hogy folytassa le ismételten a kárrendezési eljárást úgy, hogy a biztosított épületet a biztosítási esemény következtében helyreállíthatatlannak tekinti, mivel az eljárás során a felperes által csatolt 2010. június 20-án kelt **XX** és **ZZ** szakértők által készített tűzvédelmi szakértői vélemény olyan tényállást tartalmaz, amelyeket a felperes nem vett figyelembe. Az alperes ajánlásában megállapította azt is, hogy annak ellenére, hogy az épület valamennyi szerkezeti eleme nem vált használhatatlanná, az épület egyedi kivitelezési módja és építési technológiája miatt a helyreállítás gazdaságosan nem valósítható meg.

A felperes keresetében kérte az ajánlás hatályon kívül helyezését a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletéről szóló 2010. évi CLVIII. törvény (továbbiakban: Psztv.) 97. § (2) és (4) bekezdése alapján. Álláspontja szerint az alperesnek az eljárást meg kellett volna szüntetnie, mivel sem a kárigény jogalapja, sem az összecszerúsége nem bizonyított. Megítélése szerint az ajánlás nem felel meg a Psztv. 94. § b) pontjában foglaltaknak sem. Megsértette az alperes a Psztv. 95. § (1) bekezdését is, ugyanis szakértői kérdésben foglalt állást, amikor az épületet helyreállíthatatlannak minősítette. Sérelmezte, hogy a rendelkezésre álló adatok ellenére késedelmi kamat, ÁFA és a kárenyhítési költségek ismételt megvizsgálását írta elő. Álláspontja szerint a megfelelő indokokat sem

tartalmazta az ajánlás. Szerinte az ajánlás a Ptk. 536. § (1) bekezdésébe is ütközik, mivel az épület helyreállíthatatlansága nem igazolt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 36.000 forint perköltséget. Az ítélet indokolása szerint helyesen járt el az alperes, amikor az eljárást nem szüntette meg. A Psztv. 93. § (3) bekezdés a)-c) pontjában foglalt megszüntetési okok nem merültek fel, a d) pontjában említett ok pedig nem állt fenn, az alperes a kérelmet nem tartotta megalapozatlannak. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a d) pontban írt megszüntetési lehetőség nem ad alapot a bíróságnak arra, hogy felülvizsgálja, hogy az ajánlásban elfoglalt álláspont helyes-e. A Psztv. 97. § (1) bekezdése értelmében az ajánlás alapjául szolgáló jogvita érdemének bírósági elbírálására a bíróság előtti jogérvényesítés kereti között kerülhet sor, erre az ajánlás elleni kereset nem alkalmas. A felperes szerint az ajánlás tartalma a Ptk. 536. § (1) bekezdésébe ütközik. Ezen rendelkezés a biztosítási szerződést nevesíti, azonban nem tartalmaz olyan rendelkezést, amelybe az ajánlás tartalma beleütközhetne. A jelen per tárgyát egyébként sem képezi az alapjogviszony vizsgálata. Az a körülmény, hogy az alperes a kárrendezési eljárás ismételt lefolytatására, ezen belül a felperes által vitatott késedelmi kamatra, ÁFA-tartalomra, kárenyhítési költségek megtérítésére is vonatkozóan hívta fel a felperest, nem ütközik jogszabályba. A jogszabály nem rendelkezik arról, hogy az ajánlásnak végrehajthatónak, összecszerűen meghatározottnak kell lennie. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem tekinthető jogszabálysértőnek, ha a szakértői vélemények figyelembe vételével a kérelmező igényét megalapozó kárszámítás alapjának elismerését tartalmazó cselekvésre hívja fel a felperest. A Psztv. 95. §-ával kapcsolatban rámutatott arra, hogy ha az ajánlás valamely kérdésről nem dönt, nem jelenti azt, hogy a döntéssel elbírált ajánlás tartalma jogszabályba ütközne. Utalt arra, hogy a kárrendezési eljárás újabb lefolytatása eltérő eredményre vezethet a kamatok és az ÁFA tekintetében is, így ezen kérdésekre is vonatkozó újabb eljárás nem jogszabálysértő, így az megfelel a Psztv. 95. §-ának. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem tekinthető jogszabálysértőnek az alperesi ajánlás azon okból sem, hogy a perbeli épületet helyreállíthatatlannak tekintette. Ezen álláspontját a rendelkezésre álló szakértői vélemények alapján alakította ki.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes élt fellebbezéssel, melyben annak megváltoztatásával a kereseti kérelmével egyező döntés meghozatalát kérte. Kérelme indokául előadta, hogy a kérelmező által indított eljárásban a vita tárgyát a biztosítási összeg képezi, így az ajánlás csak is annak megfizetésére vonatkozó felhívást tartalmazhat, megállapítást nem. Álláspontja szerint a felhívásnak olyant tartalmúnak kell lennie, hogy arra végrehajtást lehessen kérni. Szerinte a kötelezést tartalmazó határozatot vagy ajánlást kizárólag az határolja el egymástól, hogy a felperes a döntést magára nézve kötelezőnek ismeri-e el, vagy sem. A kötelezést tartalmazó határozat alapján pedig a Psztv. 101. § alapján végrehajtásnak van helye. A perbeli ajánlás nem ilyen, így nem felel meg a Psztv. 95. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Az ajánlás nem tartalmazza a Psztv. 95. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően a döntés alapjául szolgáló indokokat. Hivatkozása szerint az alperesi ajánlásnak a bírói ítélettel egyező megalapozottságúnak kell lennie, mivel a felperes a Psztv. 97. § (3) bekezdésén kívül a (4) bekezdésben szabályozott okból is keresettel támadhatja az ajánlást. A kérelmezőt ilyen jogorvoslat nem illeti meg. Megítélése szerint az alperesnek a Psztv. 93. § (3) bekezdés c) pontja alapján az eljárást meg kellett volna szüntetnie. Sérelmezte, hogy az alperes kompetenciája hiányában szakkérdésben is döntött, erre csupán bírósági eljárás keretében van lehetőség. Nem értett egyet az elsőfokú bíróság álláspontjával, miszerint az eljárás nem ütközik a Ptk. 536. § (1) bekezdésébe. Kifogásolta,

hogy annak ellenére hívta fel az alperes őt a kárrendezési eljárás újbóli lefolytatására, hogy nem igazolt az épület helyreállíthatatlansága, az ÁFA-tartalom vizsgálatához nincs számla, továbbá azösszepszerűség sem igazolt. Figyelmén kívül maradt, hogy a kérelmezők nem igazolták az épület életveszélyes voltát, bontásra kötelező határozatot nem csatoltak, az ÁFA-tartalom körében pedig a 2003. évi LX. törvény 96. § (6) bekezdése megköveteli az általános forgalmi adót feltüntető számlát. Véleménye szerint a Pp. 164. §-a nem csupán a polgári peres eljárásban érvényesül, hiszen a feleknek meg kell jelölniük az álláspontjukat, valamint csatolni kell bizonyítékaikat [Psztv. 85. (2) bekezdés c) pontja, 85. § (3) bekezdés, 89. § (2) bekezdés]. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság döntése a Psztv. 78. § (1) bekezdésével ellentétes, mivel nem egyszerű, nem gyors, nem hatékony, és nem is költségkímélő eredménnyel járt.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A fellebbezés nem alapos.

A másodfokú bíróság a fellebbezést a Pp. 256/A. § (1) bekezdés f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokaival egyetért. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki.

A felperes fellebbezésében sérelmezte, hogy az alperes ajánlása nem a biztosítási összeg megfizetésére irányul, így az nem felel meg a Psztv. 95. § (1) bekezdésének, továbbá az ajánlás nem tartalmazza a döntés alapjául szolgáló indokokat. Az alperes eljárási szabályzatának V. fejezet VII. cím 27. § (2) bekezdése értelmében a kötelezést tartalmazó határozat vagy ajánlás rendelkező részének tartalmaznia kell a jogvita feletti rövid, tömör döntést, illetve állásfoglalást, kötelezést tartalmazó határozatban a költségekről és annak viseléséről való döntést, továbbá ha az eljáró tanács legalább részben a fogyasztó javára döntött, a pénzügyi szolgáltató önkéntes teljesítése elmaradásának lehetséges jogkövetkezményeiről való tájékoztatást. Ezen rendelkezésből nem következik, hogy az alperes kizárólag a biztosítási összeg megfizetésére vonatkozó döntést hozhat. Az eljárási szabályzat V. fejezet VI. cím 25. § (3) bekezdése szerint az ügyben eljáró tanács a döntését a felek által írásban és szóban előadott nyilatkozatok, és a rendelkezésre bocsátott bizonyítékok együttes értékelésével, valamint mérlegelésével alakítja ki. A jelen ügyben az eljáró tanács rendelkezésére álltak a felek nyilatkozatai, továbbá az általuk rendelkezésre bocsátott különböző szakvélemények. Mindezek alapján az alperes eljáró tanácsa nem volt elzárva attól, hogy a felperest új eljárás lefolytatására hívja fel az ajánlásban megszabott feltétel teljesítése mellett. Az alperesi eljárásban nem a polgári perrendtartás szabályait, hanem az alperes Eljárási Szabályzatát kell alkalmazni. Az alperesi eljárásban már újabb szakértő bevezetésére nem kerülhet sor, azonban a felek az ügyben addig keletkezett szakértői véleményeket rendelkezésre bocsátották, melyek mérlegelését követően döntött az alperes a felperesi eljárás ismételt lefolytatásáról. Az alperes határozatát az eljárási szabályzatának megfelelően [27. § (3) bekezdés] megindokolta. Az alperesnek nem álltak rendelkezésére azok az adatok, amelyek alapján a felperest konkrétan meghatározott biztosítási összeg megfizetésére hívhatta volna fel. A másodfokú bíróság álláspontja szerint az alperesi ajánlásnak megalapozottnak kell lenni, azonban a alperes előtt nem egy bírósági eljárást kell lefolytatni, hiszen a Psztv. 97. § (1) bekezdése értelmében a tanács ajánlása nem érinti a fogyasztónak azt a jogát, hogy igényét bírósági eljárás keretében érvényesítse. A Psztv. 95. § (1) bekezdése értelmében az ajánlásnak ki kell terjednie a kérelemben előterjesztett valamennyi indítványra és a döntés alapjául szolgáló indokokra. Az alperes a biztosító előtt lefolytatandó eljárást - helyesen - egységesként kezeli, így nem

látott lehetőséget arra, hogy a jogvitában felmerült egyes kérdések tárgyában külön-külön határozzon.

Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy az eljárás megszüntetésére nincs lehetőség, hiszen a Psztv. 93. § (3) bekezdés c) pontja szerint az eljárás folytatása nem vált lehetetlenné, figyelemmel arra, hogy a felperes jelenleg is létező jogi személy. Az eljárási szabályok szerint nem kizárt, hogy az alperes szakkérdésben is döntsön, hiszen az ügyben keletkezett szakvélemények rendelkezésére álltak. Helyes az elsőfokú bíróságnak az az álláspontja is, hogy az ajánlás nem ütközik a Ptk. 536. § (1) bekezdésébe. Az alperes tanácsa az épület helyreállíthatatlanságát szakértői véleménnyel igazoltnak találta. Nem vitás, hogy jelenleg nem áll rendelkezésre az ügyben a felperes által megkívánt minden bizonyíték, azonban a fent kifejtettek szerint nem sértett jogszabályt az alperes, amikor az összes vitatott kérdésben elrendelte a felperesi eljárás megismétlését. Tévedett a felperes abban is, hogy a jelen eljárás nem felel meg a Psztv. 78. § (1) bekezdésében foglaltaknak. A kérelmező 2012. február 13-án fordult kérelmével az alpereshez, az ügyében 2012. április 24. napján az alperes ajánlást hozott.

A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperesnek a jelen eljárásban igazolt költsége nem merült fel, ezért e kérdésben a másodfokú bíróságnak határoznia nem kellett.

Budapest, 2013. szeptember 30.

Dr. Németh László s.k.
a tanács elnöke
. Molnár Ágnes s.k.. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró bíró

A kiadmány hitelélül:

ódi Zsuzsanna
írnok